

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

ANDRA KAPITLET

Vilddjuret	1	
FÖRSTA DELEN		
Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian ..	2	
ANDRA DELEN		
Vilddjuret i den nytestamentliga profetian	5	
I. Vilddjurets sammansättning	5	
II. Vilddjurets 7 huvuden	6	
III. Vilddjurets sjätte huvud	8	
A. Det sjätte huvudets utseende.....	8	
B. Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet.....	9	
1. Vårt världsrike är europeiskt	10	
2. Vårt världsrike är vilddjuret	10	
3. Vårt världsrike är det försvagade världsriket.....	11	
4. Vårt världsrike är skökotiden	11	
5. Vårt världsrike är den stora förförelsens tid	11	
6. Vårt världsrike är vilddjurets läketid....	12	
IV. Vilddjurets tid	12	
TREDJE DELEN		
Vilddjurets förklädnader	13	
1. Lammormen	14	
2. Skökan.....	16	
FJÄRDE DELEN		20
Vilddjurets dom.....	20	

ANDRA KAPITLET

Vilddjuret

Och jag såg ett vilddjur uppstiga ur havet; det hade tio horn och sju huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på sina huvuden hädiska namn. Och vilddjuret, som jag såg, liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stort välde.

Och jag såg ett av dess huvuden likasom sårat till döds, och dess dödssår blev läkt. Och hela jorden gick beundrande efter vilddjuret. Och de tillbådo draken, som givit väldet åt vilddjuret, och de tillbådo vilddjuret, sägande: »Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?»

Och en mun vart given åt det, som talade stora ord och hädelse, och makt vart given åt det att fara fram under fyratiotvå månader. Och det öppnade sin mun till hädelser mot Gud för att häda hans namn och hans tabernakel och dem, som bo i himmelen. Och det vart givet åt det att föra krig mot de heliga och att övervinna dem; och makt vart given åt det över alla stammar och folk och tungomål och folkslag. Och alla de, som bo på jorden, skola tillbedja det: alla, vilkas namn icke är skrivet i det slaktade Lammets livsbok från världens grundläggning.

Den som har öra, han höre. Den som för i fångenskap, han skall gå i fångenskap; den som dödar med svärd, han skall dödas med svärd: här prövas de heligas tålmod och tro. (Upp 13:1–10)

Det 4:e och det 13:e kapitlet i Uppenbarelseboken stå i motsatsförhållande till varandra. I det förra ser Johannes skapelsen, sådan hon *bör* vara; i det senare ser han skapelsen, sådan hon *icke* bör vara.

Keruben är sanningen; vilddjuret är lögnen. Den förre är den förstabudsfasta mänskligheten; det senare är den förstabudslösa mänskligheten.

Keruben är det goda; vilddjuret är det onda. Den förre är kärleken; det senare är själviskheten.

Keruben är den helige människoanden, i vilken Gud bor; vilddjuret är den fallne människoanden, i vilken Satan bor. Den förre är den rene världsanden, som tillbeder Skaparen; det senare är den orene världsanden, som tillbeder det skapade.

Keruben och vilddjuret äro alltså varandras motsatser som vitt och svart.

Hos vilddjuret se vi intet människoansikte. Ledaren är försvunnen; visheten är vorden världsvighet; förnuftet är vordet dårskap.

Kerublejonet har blivit förvildat. Det är förvandlat till vildlejonet. Dess mun säger icke »helig» utan »stora ord och hädelser». Det har svikit vakthållningen och övergått på fiendens sida, går hand i hand med det »rytande lejonet», övervinnaren är övervunnen; självbevararen är vorden självfördärvaren.

Kerubturen är ock förvildad. Han är förvandlad till björn. Bibehållaren i det goda har blivit den starke, råde och grymme bibehållaren i det onda. Den helige »turen» har blivit den trotsige »tjurskallen»; det heliga oxlugnet har blivit dödslugn; »kalvfoten» är vorden klofot. Det få de heliga erfara (13:6, 7).

Kerubörnen, lyftaren, se vi icke till. Men vi se den snabbe och smidige, krypande och lurande katten, leoparden. Intet himmelskt uppåt i de ljusa rymder, men ett jordiskt och sataniskt nedåt i lögnens och listens svarta smygvrår.

Tronen av safir är lämnad; och drakens tron bestigen (13:2). De gyllene kronorna äro borta; i deras ställe sitta de 10 hornkronorna, med vilka draken kröner sina underkonungar och präster.

Lamporna äro släckta; andehjulet har stannat; kött hjulet går; vagnen är vorden vildvagnen, som "far fram i fyrtyotvå månader".

Kristallfästet är dolt i röken av Guds härlighet och makt (15:8). Kristallhavet har blivit det oroliga folkhavet, ur vilket odjuret uppstiger. Intet brus av helig vinge. I dess ställe det stormande havets dån.

Människan har alltså blivit vilddjuret, odjuret, rovdjuret, som ryckt sig själv och hela skapelsen från Gud och lever på rov för rov.

Och denna vilddjursnatur, som har många grader ända ned till fullkomlig satanslikhet och draktillbedjan, har genomträngt hela mänskligheten, blivit en härskande naturlag, syndens och dödens lag (Rom 8:2), som konungsligt råder över "alla stammar, folk, tungomål och folkslag".

Vilddjuret är vad Paulus kallar köttet. Människan skulle vara en ande med underlydande själ och kropp, men har i stället blivit en kropp med underlydande själ och ande. Hon har blivit upp- och nedvänd. Kroppen har kommit ovanpå och blivit allt, såsom hos djuret. Livets tyngdpunkt är flyttad från anden och ned i köttet. Och så har hon blivit kött. Och såsom sådan kan hon varken se eller ingå i Guds rike. Hon är köttets träl i grövre eller finare form.

Vilddjuret bär icke sina tio kronor förgäves. Det råder över alla, som på jorden bo. Endast de, som genom det slaktade Tron-Lammets inskrifts-ande äro skrivna i livsboken, som är kärlekens första- och andrabudsbok, som alltså hava lamnaturen och leva lammlagen, endast de äro undantagna från vilddjurets världsvälde. Men odjurets innersta tanke och hemska mission är ätit besegra och utrota dem.

Men den striden blir vilddjurets undergång. Lammfolket är icke att leka med. Det skall vilddjuret till sin förskräckelse bliva varse.

Vi betrakta nu vilddjuret från följande fyra synpunkter: Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian; vilddjuret i den nytestamentliga profetian; vilddjurets förklädnader; och vilddjurets dom.

FÖRSTA DELEN

Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian

Vi kan alltså gå till rotprofetian. Hon står i Daniels andra och sjunde

kapitel.

I det förra omtalas Nebukadnessars dröm. Han såg en bildstod. Den var "hög och dess glans över måttan stor. Och den var förskräcklig att skåda." Huvudet var av guld, bröst och armar av silver, buk och länder av koppar, benen av järn och fötterna av järn och lera.

Denna bildstod är raka motsatsen till Hesekiels kerubbild. Denna senare är bilden av den sanna människan. Den förra är bilden av den falska människan. Den förra är vilddjurets världshärlighet; den senare är Herrens världshärlighet.

Livskärnan, "det glödande silvret och guld", är borta. I dess ställe har trätt det förgängliga silver och guld, koppar och järn. Och därför måste det stå på lurfötter. Denna världens härlighet står alltid på fallandefot. Där människan icke vill gå på kerubfoten, där skall hon gå på lurfoten.

Och denna förgängliga världshärlighet tillbedja människorna. Den är deras gud. Och han rycker dem med sig och suger dem in i sig, så att de *bliva* det förskräckliga belätet. Och förgängliggjorda få de dela det förgängligas lott med utsäglich plåga i deras oförgängliga livsväsen.

Skapelsens härlighet lyfter förstabudsfasta men neddrager förstabudslösa sinnen. De förra gör hon alltmer nyktra, de senare alltmer berusade. Där hon finner budstånd, där välsignar hon; där hon saknar det, där förbannar hon.

Bildstoden betecknar detsamma som vilddjuret: den fallna mänskligheten. Och hennes historia står skriven i hans olika delar. Ty de betyda riket, som efter varandra skola uppstå på jorden (Dan 2:36–43). Guldhuvudet är världshärskaren Nebukadnessar, alltså det babyloniska världariket, i vilket Daniel levde (v. 38). Silverbröset blir då det medo-persiska, koppar buken det macedoniskt-grekiska och järnbenen med fötter av järn och lera det romerska världariket, i vilket Kristus levde.

Det är också en fortgående försämring i material. Det börjar med guld och slutar med lera. Det avbildar syndens tillväxt på jorden. Det mänskliga försvinner allt mer. Det djuriska och sataniska tilltager. Också beskrives det romerska riket såsom det förskräckligaste av dem alla. Det krossar och förstör allt (v. 40).

Men Nebukadnessar såg icke blott det "förskräckligt härliga" belätet. Han såg ock dess förskräckliga fall (v. 34, 35). En liten sten lossnade från berget. Den rullade mot fötterna och krossade dem. Och alltsammans: järnet, leran, kopparn, silvret och guld, slogs i kras, så att det vart "såsom agnar i vinden". Och ingen kunde mer finna belätets plats. Så totalt försvann denna härlighet. Och så skall hela den gudlösa världshärligheten försvinna en gång.

Men av den lilla stenen vart ett stort berg, så stort, att det uppfyllde hela jorden.

Denna sten är den förstabudsfasta mänskligheten, Herrens heliga, Guds församling. Hon är till en början ringa och oansenlig, såsom den lilla stenen på marken, den knappast någon ser. Men hon åker i den Allsmäktiges vagn, vars lötar äro fruktansvärda.

Guds rike "skall krossa och göra en ände på alla riket; men självt skall det bestå evinnerligen" (v. 44.) Den lilla kläna hjorden är icke att leka med. Det skall det ogudliga odjuret bliva varse.

Du glänsande världsbeläte, du storordiga och hädande helvetesmakt

på drakens tron! — de heligas blod har du utgjutit i strömmar och skall ännu utgjuta det; men i deras hand skall du, när din tid är ute, bliva som agnar, ty **hon** är Lammets hand.

Vi gå nu till Daniels sjunde kapitel. Samma sak, som bildstoden betecknar, fick även Daniel se, men under bilden av fyra djur, som uppstego ur havet. Det första liknade ett lejon, det andra en björn, det tredje en leopard; och det fjärde var "övermåttan förskräckligt, fruktansvärt och starkt"; och det uppslukade hela jorden (Dan 7:7, 23). Och det hade 10 horn. Och mellan dem sköt upp ett *litet* horn, som hade människoögon och en mun, som talade stora ord. Och detta *elfte* horn blev större än de andra hornen. Och det förde krig mot de heliga och vart dem övermäktigt (Dan 7:8, 21).

Och Daniel ville veta synens betydelse. Och det sades honom, att de fyra djuren betyda fyra konungar eller riken, som skola uppstå på jorden, samma riken, som betecknades med den fyrfaldiga metallen och leran hos bildstoden. Och de 10 hornen avbilda 10 konungar, som skola uppstå i det fjärde riket. Och efter dem skall uppstå "*en annan*" konung, som skall upphäva sitt tal mot den Högste och föröda den Högstes heliga (Dan 7:25). Denne konung är det lilla stortaliga hornet. Och man lägge märke till, att detta horn, under benämningen "*en annan*" ställes vid sidan av de 10 hornen, som betyda konungar eller riken. Det *elfte* hornet betecknar alltså icke den personlige antikrist, utan det antikristiska *världsriket*; varom mer längre fram.*

Vilka de fyra djurrikena äro, ha vi sett. De äro det babyloniska, det medopersiska, det macedoniskt-grekiska och det romerska världsriket. Så har man av gammalt uttytt dem. Och härom säger Luther: "I denna uttydning och mening är hela världen ense." Och vid denna "uttydning" hålla vi fast.**

Det första världsriket i rotprofetian är alltså det babyloniska eller det assyriskt-babyloniska, såsom det ock benämnes. Och det fanns på Daniels tid; som vi sett. Men vilddjursmänskligheten framträdde icke först då. Hon var till långt förut. Också talar gamla testamentet ofta om ett annat rike, nämligen det egyptiska. Detta är det äldsta världsriket. Och det plägar man därför räkna som det första. Och då blir det babyloniska det andra; och det romerska blir det femte.

Men Daniel såg icke blott de förskräckliga djuren och deras förskräckliga framfart, utan han såg ock deras förskräckliga slut i den Guds rättvisa dom, som övergick dem. Och det är samma dom, som övergick belätet genom den lilla stenen. Men den framställdes i andra bilder. Och om densamma skola vi tala i den fjärde delen av detta kapitel.

* Detta horn har man kallat det romerska hornet, emedan det uppstår i det romerska riket. Men det talas ock om ett litet horn i det 8 kap. Och det kallar man det grekiska, emedan det uppstår i det macedoniskt-grekiska riket. Detta senare horn betecknar konung Antiochus Epiphanes, under vilken den stora religionsförföljelse ägde rum, som omtalas i Makkabeerböckerna. — Den som önskar en grundlig utredning av denna sak, såväl som som Daniels profetior i övrigt, hänvisa vi till prof. Myrbergs bok: »Äro Daniels profetior ett verk av den Makkabeiska tiden?» Den står ock i Bibelforskaren för 1895, sid. 317—375.

** Se Bibelforskaren för 1895, sid. 320.

ANDRA DELEN

Vilddjuret i den nytestamentliga profetian

Vi återgå alltså till vår text. Och här lägga vi märke till fyra saker: vilddjurets sammansättning; vilddjurets 7 huvuden; vilddjurets sjätte huvud; och vilddjurets tid.

I

Vilddjurets sammansättning

Johannes såg ett vilddjur uppstiga ur havet. Och med havet menas mänskligheten, det lättroliga och oroliga folkhavet.

Och detta djur var sammansatt av flera slags djur. Det hade gap som ett lejon, fötter som en björn och liknade en leopard. Här igenkänna vi de tre första djuren hos Daniel.

Och det hade 10 horn och makt över alla jordens folk och ett dödligt hat till Herrens heliga. Här igenkänna vi det fjärde djuret hos Daniel.

Vilddjuret i vår text är alltså en sammansättning av alla de vilddjur, som uppstodo under Gamla testamentets tid. Men icke blott det. Även de vilddjur, som uppkomma i det Nya testamentets tid, ingå i detsamma; som vi skola få se. Hela djurväsendet på jorden, från världens begynnelse ända till detsammas slutliga undergång, är samlat i detta förskräckliga havsdjur.

Det var alltså en övermåttan ful och förfärlig klump, som Johannes såg. Men det var blott en bild. Och vad skall icke då den verklighet vara, som den betecknar! Huru gränslöst ohygglig måste icke vår värld vara inför himmelska ögon! Och med sådana skola de heliga på jorden lära sig att se henne. Då Johannes såg henne så, sade han: **»hela världen är i den ondes våld»**(1 Joh 5:19).

Liksom allt gott i himmel och på jord är samlat i den härliga keruben, så är allt ont på jord och i helvete samlat i det sjuhövdade vilddjuret. Mellan dem är ett oändligt svalg. Och det skall hållas vid makt i Lammets första- och andrabudsande, om ock med strömmar av martyrblood. Ty därpå hänger icke blott de heligas utan ock hela världens räddning.

Ja, så ser den förstabudslösa människan och mänskligheten ut. Allt är skönt i Guds skapelse, blott människan är ful och gör allting fult. Hon är djuret, odjuret, skadedjuret i lägre eller högre grad.

Det hjälper icke, att du ställer munnen så liten och söt — djurgapet är han, stortruten.

Det ändrar intet i saken, att du gör foten så nätt och trippar så lätt — björnskanken är han.

Inga fina handskar dölja tasserna — klorna sticka fram.

Det båtar föga, att du är så belevad och fin, det är blott kattsmidigheten. Din bildning är endast ett skört pappersfodral, som du krängt utanpå djuret.

Och vad är all din vetenskap och lärdom, då du icke ens vet, att du är djuret? En såpbubbla. Och vad är din strävan? Ett grävande av din grav i köttet. Och vad är din hänförelse? Djurets levnadslust och brunstighet. Och vad din tvärsäkerhet, nosighet och makt? Drakens tron

en liten tid. Och vad din innersta glöd? Hatet mot den Högste och hans heliga.

Och vad är din gudsdyrkan i dina dyrbara, härliga djurtempel, dina rövarekulor, där du *söker* och *får* säkerhet och lugn för dina rov och rövarebragder? Hon är hädelse. Men du ser icke de 7 hädiska namnen på ditt huvud. Ty hela ditt väsen är hädelse, då du dyrkar Gud med ett förstabudslöst hjärta.

II

Vilddjurets 7 huvuden

Alltså äro alla världsrikerna på jorden sammansatta till ett enda djur i vår text, den vidrige lejonbjörnleoparden, kattbjörnen. Och denna sammansättning får sitt starkaste uttryck genom dess 7 huvuden på en *gemensam* kropp.

Och profetian lägger stor vikt på en rätt kunskap om dessa huvuden. Ty de giva oss en säker inblick i Guds världsstyrelses djupa, starka och hemlighetsfulla gång genom tiden.

Därför sändes en särskild ängel för att, bland annat, förklara huvudernas betydelse för Johannes. Däröf läsa vi i det 17 kapitlet. Han fick se en kvinna sitta på ett vilddjur, som var fullt av hädelsenamn, och som hade 7 huvud och 10 horn. Alltså samma djur som i vår text.

Och kvinnan hade i sin hand en kalk, full av styggelser och horerioresnighet (Upp 17:4). Hon handhaver alltså ett förstabudslöst evangelium, som innerst lämnar människan kvar i förstabudssyndens otukt, som är äktenskapsbrott mot Gud (Jak 4:4; Ps 73:27; Jes 57:3; Hos 2:2–5; 2 Kor 11:2). Hon är skökan, den förstabudslösa kyrkan i *alla* kyrkor, både stora och små.

Denna syn förflyttar alltså Johannes långt fram i Nya testamentets tid, ända till medeltidens glänsande skökovälde. Detta skall beaktas. Ty då förstå vi ängelns förklaring öfver vad han kallar »hemligheten» om vilddjuret med de 7 huvuderna (Upp 17:7).

Han säger: »*Här ställes förståndet med sin vishet på prov: De 7 huvuderna äro 7 konungar*» (Upp 17:9). Sålunda betecknar varje huvud en konung eller ett världsrike. Och så blir världsrikernas hela antal på jorden sju.

Vidare säger han: »*de fem äro fallna*», nämligen vid tiden för skökans sittande på djuret. Och vilka de 5 äro, veta vi. De äro de huvuden eller riket, som uppstodo i Gamla testamentets tid, alltså alla från och med det egyptiska till och med det romerska. De 4 första föllo före Kristus. Det femte föll efter Kristus. Så hade alla 5 fallit, då skökan tronade på vilddjuret.

Och vidare säger han: »*den ene är*», nämligen »är» vid den ifrågavarande tiden. Denne konung är alltså det sjätte huvudet eller världsriket. Han är just vilddjuret, på vilket hon sitter, världsriket under skökotiden. Sålunda sammanfaller det sjätte huvudets tid med skökans tid och omfattar både hennes glansperiod under medeltiden och hennes svaghetsperiod under nyare tiden, då djuret börjat kasta av henne; vilket i vår tid går fort, som vi se. Och då djuret gjort sig henne kvitt, slutar det sjätte världsriket. Vi leva alltså under det sjätte huvudet, och i dess yttersta tid.

Ytterligare säger ängeln: »*den andre är ännu icke kommen, och när*

han kommer, skall han en liten tid förbliva.» Denne konung blir alltså det sjunde huvudet. Och det blir det sjunde eller sista världsricket på jorden.

Men huru kan det vilddjur, på vilket skökan sitter, hava 7 huvud, då ju 5 hava fallit? Det borde väl rätteligen ha blott två eller helst endast ett, då det sjunde ännu icke har kommit? Nej, då vore just den förskräckliga »huvudsaken» förfalskad. Det måste ha sju.

Ty varje föregående världsrrike lämnar sin ande i arv åt det följande. Den förstabudslöse världssanden, som är själva vilddjuret, går icke under, då ett världsrrike går under. Han lever upp i det följande, som alltid förnyar det föregåendes förstabudssynd. Så finns alla de 5 fallna rikenas ande samlad i det sjätte världsvilddjuret. Alltså får icke något fallet huvud vara borta. Ty till sitt andeväsen är det *med* allt framgent.

Men varför upptages det sjunde huvudet, innan det kommit? Jo, naturligtvis. Djuret är först unge. Och i ungen ligger ju hela det framtida djuret. Så här. Det egyptiska riket är vilddjursungen. I det babyloniska har han ökat. I det medo-persiska än mer. I det macedoniskt-grekiska är han ganska stor. I det romerska är han »förskräckligt» stor, stark och hemsk. I det sjätte blir han sjuk, »sårad till döds», så att skökan kan kliva upp på honom. Men han kryar till sig och blir värre än någonsin förut. Och i det sjunde blir han det fullväxta odjuret.

Härav se vi först — vad vi nyss antydde — att varje efterföljande världsrrike upptager eller *är* det föregående riket, såsom t. ex. ett tvåårigt lejon *är* ettårslejonet i nyutvecklade gestalt. Men vi se ock — vad vi nu särskilt skulle se — att varje *föregående* världsrrike upptager eller *är* alla de efterföljande rikena, såsom t. ex. det ettåriga lejonet *är* två-, tre- och fyraårslejonet i outväxt gestalt.

Världssanden *är* på varje punkt av sin tillvaro, i stort sett, *allt* vad han varit sedan världens begynnelse, i högre grad än förut; så ock allt vad han kommer att vara intill slut-krossningen genom den lilla stenen, fast i lägre grad än vad han framdeles blir. Hans livsväsen, som är förstabudssynden, är alltid detsamma. Det är blott graden som skiftar. Han står under utvecklingens omutliga: »Rulla!» Växa skall han till sin högsta höjd, alldenstund världen vill ha honom.

Sålunda måste vilddjuret i vår text, vilket avbildar världssynden i hennes förskräckliga helhet, enhet och sammanhang (hennes organism), hava 7 huvud, fastän det sjätte och det sjunde ännu icke kommit på Johannes tid. Ty till sitt väsen funnos de där. Likaledes måste vilddjuret, på vilket skökan sitter, hava 7 huvud, fastän det sjunde ännu icke kommit.

Så stiger ondskan på jorden. Varje världsrrike lämnar nytt bidrag med sina synder och lägger den livskraftiga grunden till det följandes högre ondskas. Och så blir det sjunde riket det mest gudlösa av alla. Det kallas också det antikristiska. Ty då slår guds- och kristushatet ut i en fasansfull världsbrand. Detta är elftehornskonungen eller elftehornsricket.

Människa, ser du vad tiden lider? I, Herrens heliga, bereden eder på det lilla hornets »förödelse». Redan nu flyter blod för det hatade namnet, även i den kristna vilddjursvärlden. Och det skall snart flyta i

strömmar. Vilddjuret törstar! Kom, krona, du härliga röda! De utkorade längta efter dig. I Lamm-Lejonets världsövervinnande ande skola de gå i döden, Herre, för ditt hatade namn.

De 7 huvudena äro alltså världshistoriens 7 hemliga skeden. Hittills har hela världsutvecklingen troget följt denna »huvudlinje», ända in i det sjätte huvudets tid, som är vår tid. Och hon kommer att följa den till slut. Men detta är och förblir en hemlighet för varje djurmänniska, även den lärdaste historiebeskrivare. Ty att världshistorien är historien om striden mellan belåtet och den lilla stenen, mellan världsricket och gudsriket, det ser blott den, som har öppna förstabudsögon.

Tag vara på ängelns hemlighetsfulla vinkar åt Johannes. Ty de äro blott tysta vinkar, gåtfulla ord av den himmelske Anden åt de heligas ande — för att icke utöva något tvång på vilddjuret, som måste få löpa banan ut. Tyst, tyst! Den som har ögon, han ser; den som har öron, han hör.

III

Vilddjurets sjätte huvud

Detta huvud har ju en särskild betydelse för oss. Det bör då också få ett särskilt ord. Vi betrakta det från två synpunkter: dess utseende; och dess närmare beskaffenhet.

A

Det sjätte huvudets utseende

Vad som då genast faller oss i ögonen är det, att vårt världsrrike är mycket olika de 5 föregående. Ty under vart och ett av dem var den då kända världen, i stort sett, sammanpressad till *ett* rike, vanligen under blott en härskare. Men så är icke förhållandet nu. Utan hon företer en mångfald av riket och regenter. Och av dem ligga de s. k. stormakterna ofta i strid med varandra om världsherraväldet, utan att någon hittills kunnat uppnå det.

Det sjätte huvudet är alltså en *svaghetsperiod* hos världsanden. Och även det antyder ängeln, nämligen i dessa ord: »*vilddjuret, som du såg, har varit och är icke och skall uppstiga ur avgrunden och gå till undergång*» (Upp 17:8). Det är: nu är icke vilddjuret till, sådant det förut var, nämligen som ett enhetligt världsrrike; men det håller på att uppstiga ur avgrunden (jfr Upp 11:7), samlar alltså krafter till ett nytt världsherravälde, som med avgrundens hela hjälp skall övergå alla de föregående i enhet och styrka. Och det blir det sjunde världsricket, elftehornsricket.

Denna avmattning hos världsanden under det sjätte huvudets tid är förutsagd i rotprofetian. Redan bildstoden antyder den. Man märke nämligen, att i densamma framställes det romerska riket först såsom ett övermåttan starkt »järnrike», det som krossar och sönderslår allt. Sedan beskrives det såsom »delvis starkt och delvis svagt». Detta betecknas särskilt med belåtets 10 tår, som voro en blandning av järn och lera (Dan 2:42). Dessa tår betyda alltså en försvagad fortsättning av det romerska riket. Och denna fortsättning kallas också just ett *söndrat rike*

(Dan 2:41). Och detta söndrade rike är det sjätte världsricket, i vilket det romerska övergick, då det föll såsom det femte huvudet. Och i detta rike fortlever den romerske järn-anden, men i försvagat tillstånd. Den femte basunen, som är folkvandringarna, inkastade i Europa en mångfald av nya folk, bildbara som lera, men omöjliga att foga ihop till ett enhetligt järnrike. Visserligen, säger Daniel, skall en blandning av människosäd äga rum; såsom ju ock sker mellan de olika europeiska folken och mellan de olika furstehusen; men det hjälper icke. »Delarna skola lika litet hålla ihop med varandra, som järn kan förbinda sig med lera» (v. 43). Alltsedan Roms fall har Europa varit »söndrat» i en mångfald av riken. Och denna mångfald betecknas med de 10 tårna. Vi leva i de 10 tårnas tid.

Samma övergång från styrka till svaghet finna vi ock i Daniels syn. Det romerska riket framställes även där först såsom starkt. Det hade stora tänder av järn och uppslukade och krossade, och det som blev kvar trampade det under fötterna (Dan 7:7). Men sedan beskrives det såsom delat. Och denna delning betecknas med dess 10 horn. De äro 10 konungar eller riken, som skola uppstå i det riket (7:23). Och efter dem skall uppstå den lille ettrige elftehornskonungen, som blir större än alla tio, själva antikristkonungen, som är det sjunde världsricket. Därmed är alltså sagt, att de 10 hornkonungarnas tid infaller *emellan* det femte starka järnriket och det sjunde ännu starkare hornriket. Och denna mellantid är just vår tid. De 10 hornen beteckna alltså samma världsskede som de 10 tårna. Vi leva i tiotåriket eller i tiohornsricket och gå det förskräckliga elftehornsricket tillmötes.

Och se vi nu på vilddjuret i vår text, så finna vi även hos det, såsom ju var att vänta, de 10 hornen. Och ängeln säger till Johannes, att de äro 10 konungar, som ännu icke fått rike, nämligen: ännu icke på Johannes tid, ty han levde under det femte huvudet. Och då förstå vi på vilket av de 7 huvudena de 10 hornen sitta. De sitta på det sjätte, som är det femte huvudets söndrade fortsättning.

Alltså är svaghetstillståndet hos det sjätte världsricket noggrant förutsagt redan i rotprofetian. Och Johannes får skåda detsamma även i en ny bild. Han såg ett av vilddjurets huvuden såsom sårat till döds. Men han såg ock, att såret vart läkt. Och vilket det sårade huvudet är, framgår nu tydligt av saksammanhanget. Det är det femte, som fick ett sådant dråpslag genom den femte basunen, vilken störtade det västromerska riket år 476, att det har känning därav i många hundra år. Djuret vart sjukt. Och det sjätte världsricket är dess sjukdomstid, men ock dess läketid. Det fick nedsatta krafter. Men det kryar till sig, uppsuger läkekrafter från avgrunden. Och i det sjunde är det fullläkt. Och det, som då innerst förenar hela världen till ett, är avgrundshatet mot Gud, hans bud och hans heliga.

B

Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet

Så omständligt och eftertryckligt har profetian beskrivit vårt världsrrike. Och detta därför, att det är en övergångstid av oerhörd vikt och betydelse för hela världen. Ty den är en besökelse- och avgörelsetid

för djurmänskligheten och en lömsk och försåtlig frestelse för Guds rike. Vad har då profetian velat säga oss? Bland annat följande sex saker:

1

Vårt världsrike är europeiskt

I och med det femte huvudet flyttades världshändelsernas medelpunkt till Europa med dess världsbehärsande Rom. Och i Europa förbliver den under hela det sjätte huvudets tid. Visserligen är vår världsdel det »söndrade riket». Men de europeiska folken tillsammans äro dock världsbehärsande. Europa sätter sin prägel på hela världen.

2

Vårt världsrike är vilddjuret

Det äro de sex övriga ock. Men det skall eftertryckligt beaktas, att vi leva i vilddjurstiden, då »hela världen är i den ondes våld.» Ty det glömmas ofta. Världshärligheten förbländar. Hela jorden går »med beundran efter vilddjuret». Och gränsen mellan det och Lammet utplånas. Stora skaror av de troende ligga hemligen med i merguderiet. Och Guds rike försvagas och föraktas. – Upp med ögonen! Och håll gränsen klar mellan keruben och djuret. Därpå hänger det särskilt under det sjätte världsrikets sömngivande blandningstid.

Det till namnet kristna Europa är *vilddjuret*. Dess särskilda stater äro djurriken. Så ha vi det svenska vilddjuret, det ryska, tyska och franska vilddjuret, o. s. v. De hava ock vilddjursbilden på sina fanor, t.ex. lejonet och björnen. Därmed visa de högtidligt sitt verkliga väsen, som är vilddjurs-anden.

Särskilt äro stormakterna »förskräckliga» stordjur. Deras politik är ofta ett äkta rovdjursliv. Den är en djävulsk blandning av lejon-, björn- och leopardliv, en satanisk vävnad av tyranni, råhet, lögn och list. Och där smygande kattliv icke räcker, där visas tänder och tillgripes våldet; odjuret slappes löst och hela länder färgas med blod. Och man går så långt i hutlöshet, att man håller allmän riksbön till Gud, att han måtte vara behjälplig att slå ihjäl, fastän det förhandenvarande kriget blott är ett skamligt våldsvärk och skändligt röveri. En av Europas största statsmän — vi förtiga hans namn — yttrade en gång dessa betecknande ord om storpolitiken: »*Ville vi en dag vara rättrådiga, då vore vi förlorade*». Till den grad sitter vilddjuret på draktronen i det kristna Europa. Och just från en genomdjurisk överhet skall det högsta djurfördärvet komma över hela världen i slutet av vårt världsrike. De tio konungarna skola ställa hela »sin kraft och makt» i vilddjurets tjänst i och för utrotandet av Lammet med dess utkorade och trogna från jorden (Upp 17: 12–14). Se upp i tider, som nu stunda! Och lyd aldrig en djurisk överhet, som vill kväva eller döda Lammet i ditt bröst. Ty då är du evigt förlorad. Trampa alla hennes *budlösa* lagar under din fot; ty de stamma från drakens tron.

Härvid bemärke man, att det som gör djuret är förstabudssynden, eller att människan älskar det skapade med firsidig all-kärlek. Därmed

är livets tyngdpunkt förlagd till det själiska, kroppsliga och synliga, alldeles som hos djuret i skogen; som vi sett förut. Men denna djuriska sinnesriktning kan stå tillsammans med en själisk samvetsgrannhet, yttre budhållning, borgerlig rättfärdighet och ordning, som i någon mån tämja och tillhyfsa djuret. Och denna djurtukt åligger den världsliga överheten. Och så långt hon utövar den skall hon *äras, understödjas* och *lydas*.

3

Vårt världsrike är det försvagade världsriket

Och det är en Guds nåd. Av denna svaghet skall Guds rike begagna sig, och med Lammets ande ytterligare försvaga det; och frånricka det så många själar som möjligt. Det är ett visst antal, som just på grund av denna svaghet kunna uttagas under sårets tid. Skynda på med dem, ty det är snart läkt.

Världsandens avmattningstid har icke använts, som den bort. Den har, t.ex. i vårt land, i århundraden erbjudit rika tillfällen för anden från ovan till grundgående djuromskapning. Men i stället har man i skökoande slagit sig på ett yttre djurtämjari och förlösat sin kraft på ett världskyrkligt burbygge åt djuret och Lammet tillsammans. Och följden se vi. Nu river kattbjörnen sönder buren; och statskyrkan är i fara att mista både djurfolket och lammfolket.

Denna dyrbara svaghet hos djuret tager sig uttryck även i politiken. Ingen av våra stormakter kan bli världshärskare, huru gärna den än ville det. Men i stället slå de sig på att försvaga varandra och bevara jämnvikten, att ingen må bli för stark. Gott!

4

Vårt världsrike är skökotiden

Vilddjurets svaghet har gjort, att skökan kunnat trona på dess rygg. Och i medeltiden hade hon konungavälde över jordens konungar (Upp 17:18). Hon var djurtämjerska och är det delvis ännu. Mången skökopåve, skökobiskop och skökoprelat har tagit väldiga tag med det sjuka djuret och mer än en gång slagit det till marken. Men den nyare tiden har blivit en avkastningstid. Djuret har visat sig allt mer obenäget för att låta berida sig av den glänsande världsdamen med den förfalskade kalken. Också har det genomskådat hennes hyckleri. Katten är inte dum. Och i våra dagar börjar hon sitta ganska löst över hela världen. Också sågo vi 1907 det franska djuret kasta av henne. Och det svenska vilddjuret visar sig ganska svårhanterligt för den svenska skökan. Hon hänger där och guppar ända bort på länden.

5

Vårt världsrike är den stora förförelsens tid

Det är den farligaste tid, som funnits och kommer att finnas på jorden. Ty det är den »vita» farans tid. Och den faran sammanhänger med skökan. Den förstabudslösa kyrkan i alla kyrkor fördärvar alla jordens folk med sin horerikalk. Vi leva i en tid, då denna världens gud söker att med budlöst evangelium utrota evangelium från jorden. Det är

den »vita» faran, den största av alla faror, ty hon är den ljuva faran. Och i den budlösa nådens nät ha de flesta troende fastnat. Härom mer längre fram.

6

Vårt världsrrike är vilddjurets läketid

Vi leva i avgrundens uppstigningstid. Världsanden reser sig och vinner i styrka. Och nu går det fort. Ty mycket är *hemligen* undangjort i hjärtana genom budlös nåd. Folken äro fördärvade av skökan. Och nu samlar och ordnar den uppstigande avgrundens sanden sina vilddjursskaror i alla land och riken. Och han ingjuter i dem en satanisk hänförelse och glöd. Här brinner i våra dagar en eld i folkens bröst, icke blott en mänsklig vilddjurseld utan en avgrundselld. Du ser den flamma i mångtusendens blickar. Det är icke fråga om skökoavkastning blott, utan *innerst* om folkens avkristning och gudlöshet i grund, hejdlös frihet åt odjuret. Gud, hans bud och hans heliga äro djupaste hindret. Mot det kommer hela världen att storma an, då huvudet hunnit bliva läkt och avgrundens makter hunnit upp på jorden. Och därmed stiger världen in i det sjunde riket, där den sista striden står mellan vilddjuret och Lammet. I den striden får djuret ett nytt sår. Och det blir det *oläkliga* dödssåret.

Du Satans vilddjur från avgrundens djup — under djävulska grin, med storordigt, hädande djurflabb och med mordiskt lågande elftehornsögon sårar och sargar, plågar och dödar du Herrens heliga! Men just genom dem skall du få det sår, ur vilket blodet strömmar tolvhundra sextio stadier från pressen den röda, trampad av konungars konung (Upp 14:19, 20; 19:15, 16).

IV

Vilddjurets tid

Uppenbarelseboken delar Nya testamentets tid i två skeden, det lilla och det stora. Det förra betecknas med »42 månader», som äro 3 1/2 år, och med »1.260 dagar», som äro 42 månader efter 30 dagar i månaden. Och det senare betecknas med »1.000 år».

Det lilla skedet är *vilddjurets* tid; som vi se i vår text: »och makt vart given åt det att fara fram under 42 månader» (v. 5). *Så länge räcker alltså det ondas världsherravälde; så länge är »hela världen i den ondes våld».* — Och sålunda omfatta de 42 månaderna den del av det femte världsrrikes tid, som faller inom Nya testamentet, samt hela det sjätte och sjunde världsrrikes tid.

Utom i vår text förekommer det lilla talet på tre ställen i Uppenbarelseboken. I Upp 11:2 angiver det tiden för den heliga stadens eller Guds församlings förtrampande av hedningarna, d. ä. av vilddjuret. I Upp 12:6 uttrycker det tiden för solkvinnans vistelse i öknen, d. ä. bland hedningarna. Och i Upp 11:4 utgör det tiden för Guds församlings grundläggande och uppehållande genom de profeterande vittnena.

Och då nu alla fyra sakerna: vilddjurets förskräckliga »framfart»

eller världsregemente, församlingens förtrampande av vilddjuret, hennes vistelse i vilddjursöknen samt hennes närande därstädes, betecknas med samma tal, så är därmed en vink given, att alla dessa saker äro samtida under hela det ifrågavarande världsskedet. Och detta skall beaktas. Ty därmed få vi ett vägledande ljus under de 42 månadernas vilddjursmörker; som vi skola se längre fram.

Det stora talet däremot anger tiden för *kristendomens* världsherravälde på jorden. Då är det slut med vilddjurstiden, som är vad Herren kallar hedningarnas tider, slut med vilddjurstrampet och vilddjurstronen. Stenen krossar belätet, den »Högstes heliga intaga riket» och »regera med Kristus i 1 000 år» (Upp 20).

De 42 månaderna omfatta alltså tiden från Herrens första till hans andra ankomst — i stort sett. Och de 1 000 åren omfatta tiden från hans andra ankomst till världens ände — i stort sett. Ty dessa tal äro endast profetiska bildspråk. De låta icke människan veta »år och dag» utan endast *ungefärliga* tidsskeden.*

Vi leva i de 42 månaderna. Och de äro en *liten* tid, men en *ond* tid; ty den är vilddjurets tid och Satans tid. Han »*har*» den, säger en röst från himmelen (Upp 13:5). Ty under *den* har han hela världen i sitt våld. Men så kommer den goda tiden. Och den är *lång*, ty den är »1.000 år».

De 42 månaderna äro alltså i *förhållande till 1.000 år* blott som en liten stund, en handvändning — och så är det slut med det ondas herretid på jorden. Men betraktade *i och för sig* äro de en ganska lång tid. De ha ju redan visat sig inrymma bortemot 2.000 år. Och huru mycket som återstår av dem, vet ingen. Men då nu denna »lilla tid» visat sig vara snart årtusenden, så förstå vi, att »den långa tiden», som ju ock är blott en bild, måste i överensstämmelse därmed vara icke 1.000 år, utan många tusen år.

Ingen vet, när de 42 månaderna sluta, sade vi. Och ingen får veta det. Och det måste vara så. Ty i annat fall avskäres nerven i det *sekundliga* redovarandet till Herrens ankomst. Allt uträknande vare fjärran. Det har alltid misslyckats och kommer alltid att göra det. Men därmed har det alltid dragit och drager alltfört smälek över det heliga namnet och ett ödesdigert förakt för det profetiska ordet. Profetian ställer på oss, som vi skola få se, långt djupare krav än att räkna, vad som icke kan räknas. Svärma aldrig för årtal och dagar i framtiden, ty då svärmar du bort den *nu*-nykterhet och *nu*-bereddhet, varpå Herren lägger *hela* vikten. Ty den ankomst, som du *säkert* får uppleva, är Herrens ankomst till dig i döden. Och den kräver *nu*-liv, *sekundligt* firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd, i tusenfaldig plikt.

TREDJE DELEN

Vilddjurets förklädnader

Dessa äro två: lamm-ormen och skökan.

* För kännedom om rotprofetiska ursprunget till talet 42 månader eller 3½ år, som är en halv årsvecka, och den profetiska tideräkningen i övrigt, hänvisas till prof. Myrbergs bok: »Äro Daniels profetior ett verk av den Makkabeiska tiden?»

1

Lammormen

Och jag såg ett annat vilddjur uppstiga ur jorden, och det hade två horn, som liknade ett lamms, och det talade som draken. Och det utövar det första vilddjurets hela myndighet inför dess åsyn, och det kommer jorden och dem, som bo på henne, att tillbedja det första vilddjuret, vars dödssår blev läkt. (Upp 13:11, 12)

Då Johannes hade sett vilddjuret uppstiga ur havet, ser han strax ett annat vilddjur uppstiga ur jorden. Och med jorden menas djurmänskligheten, men såsom *ordnad* till riken och samhällen i motsats till det oordnade och självsvåldiga folkhavet. Detta är alltså jorddjuret.

Och detta vilddjur hade två horn, som liknade ett lamms. Och dessa horn tyckas hava haft en särskild förmåga att fångsla åskådaren. Ty Johannes fäster sig så helt och hållet vid dem, att han icke giver någon ytterligare beskrivning på djurets utseende. Vilddjuret n:r 2 hade lammhorn; alltså liknade det ett lamm; det är allt vad vi få veta därom.

Men ett vilddjur var det. Det såg han. Alltså ett vilddjur, som *efterapade* Lammet.

Och det talade som draken. Och huru talar han? Jo, det fingo Adam och Eva veta. Han predikade för dem det förstabudslösa löftet: att *utan* Gud bliva som Gud, att taga det skapade i stället för Skaparen och därmed bliva salig; han förde dem in på den förstabudslösa vägen — till himlen naturligtvis! Och så talar han alltid. Drakordet är det förstabudslösa evangeliet.

Och i vår text har han gjort sig ett par horn, så lika ett lamms som möjligt. Så att han skall se ut som Lammet, under det att han i verkligheten är den gamle ormen. Och så sträcker han upp dem och ringlar in sig under dem, så att ingenting synes av honom mer än hornen. Och så går han och galler för Lammet. Och så predikar han det gamla drak-evangeliet — i Lammets namn. Han gör Lammets evangelium förstabudslöst. Listigt lär han sina »präster och predikanter» att göra sig lammhorn, d. ä. att förtiga och borttaga just det, som är evangeliets eviga grundväsen: det första, största och yppersta budet, allt-hjärtekärlekens bud, och att lägga frälsningen *utanför* detsamma, där den aldrig i evighet ligger. Han inspirerar dem med den förstabudslöse hornanden, så att de kunde gå i döden på det, att de hava Lammets evangelium, under det att de hava drakens budlösa evangelium.

Världens grundsynd och grundolycka är just förstabuds-synden. Och hennes grundräddning och grundlycka är just det eviga förstabudsevangeliet. Och just här griper Satan in och gör evangelium förstabudslöst.

Och nu fick Johannes se den förskräckligaste syn, som finnes på vår arma jord. Och det är denna: »Lamm-ormen» kommer jorden och dem, som bo på henne, att **tillbedja** det första vilddjuret. Alltså lägger lamm-draken alla jordens folk på knä för lejonbjörnleoparden, världsanden, merguden och därmed innerst på knä inför draken själv. Och detta i

Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn!

Så fasansfull är lammormens makt, den omfattar hela världen. Så väldigt är hans evangelium, så sataniskt listigt och lömskt, att människorna icke märka sin fara. De tro sig tillbedja Gud, och så tillbedja de innerst vilddjuret. De tro sig höra Lammet till, och så höra de lammormen till.

Här ha vi just den stora förförelsen, det sjätte världsríkets vita fara, den största faran på vår jord.

Ty att lammormen just betecknar denna fara, det säger oss tydligen vår text. Lammormen kommer jorden och dem, som bo på henne, att tillbedja det första vilddjuret — märk nu! — *vars dödssår blev läkt*, alltså det vilddjur, som Johannes hade sett vara sårat till döds men som blev läkt. Det är vilddjuret just i gestalten av de sjätte och sjunde världsríkerna.

Luther har givit lammormen den rätta tydningen. Han säger i företalet till Uppenbarelseboken: »*Det andra djuret med de två hornen är påvedömet, som nu även är vordet till ett världslikt rike, dock med skenet av Kristi namn.*»

»Med skenet av Kristi namn», tillägger han. Det är hornen. Och vi skola ingalunda tro, att detta sken, skenandligheten, är inskränkt blott till den katolska kyrkan. Hon har ju döttrar, som äro skökor, även de (Upp 17:5). Och så långt den förstabudslösa släktskapen med henne sträcker sig, så långt har vi den romerske hornormen i alla kyrkor, både stora och små.

Men blott de, som äro skrivna i Tron-Lammets livsbok, kunna se lammormen, blott de, som äro frälsta genom en förstabudstron, firsidig all-kärlekstron i Lammet. Ty blott de ha sekundligt öppna förstabudsögon, de enda ögon i himmel och på jord, som kunna se förstabudssynden i hennes hemliga djup och världsvidd. Inför dem ter sig kristenheten just så, som den tedde sig för Johannes: hela jorden är förförd av lammormen. Och det icke blott namnkristenheten utan all den halvandlighet, som tror sig vara helandlighet och slår sig till ro på den. De flesta troende ha fastnat i det sjätte världsríkets halvevangeliska ormnät. Här skramlar ett hornskrammel så ihåligt och hemskt i kyrkor och bönhus. Människorna sitta där som en skog av horn.

Drakeevangeliet är kärt. Det vinner gehör. Att få stiga in i himlen med björnfot, kattkropp och lejongap, blott man sätter på sig två lammhorn, det faller alltid den gamle Adam i smaken. Att en dag i veckan kröka knä för Skaparen och alla dagar i veckan ligga på knä för det skapade, det är djurevangeliet, som frälsar djuret. Att höra och läsa, bedja och sjunga och röras till tårar av nåden, blott man hemligen och i hjärtas djup får sekundligen kyssa merguden, det smakar. Men det är ormnåden, som frälsar ormen. Och den nåden håller man dyr. För den kämpar man som för livet.

Vilddjuret n:r 2 är alltså i grunden detsamma som vilddjuret n:r 1. Lammormen är lejonbjörnleoparden förklädd till lamm.

Det första djuret är världen rätt och slätt; det andra djuret är världen i andlig förklädnad. Det förra är världssinnet i eget namn, det senare är

världssinnet i Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn. Här är nåden den fagra ytan över ett i grunden obrutet och oomskapat djurhjärta, gudaktighetens sken med förnekande av hennes djurdödande tron-kraft, förstabudskraft.

Lammormen är den falske profeten med sitt falska profetdöme, som är ett helt världsdöme. För honom varnade Herren kraftigt. Sedan han i bergspredikan grundligt och allsidigt framställt det *allena* frälsande budevangliet, säger han: »*Vakten eder för de falska profeterna, som komma till eder i fårakläder men invärtes äro glupande ulvar*» (Matt 7:15). Just vad han här kallar vargar är draken i vår text. Och just vad han här kallar fårakläder är lammhornen i vår text.

Lammormen fanns även i Gamla testamentet. Vår text har sin rot i alla de profetior, som tala om de falska profeter med t.ex. sin »vitmening», smetfrälsning, som »gör den rättfärdige försagd i hjärtat, men styrker den ogudaktiges mod, så att han icke omvänder sig från sin onda väg och räddar sitt liv» (Hes 13:14, 15, 17). Men där predikade han det förstabudslösa löftet, som störtade hela judafolket i fördärvet och förde Kristus på korset; i Nya testamentet predikar han det förstabudslösa evangeliet, som störtar hela världen i fördärvet och för andra gången för Lammet på korset, nämligen i gestalten av lammfolket, vars slutkors reses på det sjunde världensrikets långfredag, »*vid vars afton*» jordens tusenåriga påskdagssol går upp (Sak 14:7).

2

Skökan

Och en av de sju änglarna, som hade de sju plågorna, kom och talade till mig och sade: »Kom hit, så skall jag visa dig domen över den stora skökan, som tronar över de stora vatten, med vilken jordens konungar hava bedrivit otukt, och av vilkens otukts vin de, som på jorden bo, hava druckit sig druckna.»

Och han förde mig i anden bort till en öken; och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, som var fullt med hädelsenamn och hade sju huvud och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och översållad med guld och ädla stenar och pärlor. Och hon hade i sin hand en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet. Och på hennes panna var skrivet ett namn: »Hemligheten: det stora Babylon, modern till skökorna och styggelserna på jorden.»

Och jag såg kvinnan drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod; och jag förundrade mig storligen, då jag såg henne. Och ängeln sade till mig: Varför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om kvinnan och om vilddjuret, som bär henne och som har de sju huvudena och de tio hornen».

Här ställes förståndet med sin vishet på prov. De sju huvudena äro sju berg, på vilka kvinnan sitter; de äro ock sju konungar.

Och han sade till mig: »Vattnen, som du såg, över vilka skökan tronar, äro folk och skaror och folkslag och tungomål. Och de tio hornen som du såg, och vilddjuret, de skola hata skökan och göra henne utblottad och naken och äta hennes kött och uppbränna henne i eld.

Ty Gud har givit dem i hjärtat att utföra hans råd och att utföra ett

och samma råd och att giva sitt rike åt vilddjuret, till dess Guds ord varda fullbordade.

Och kvinnan, som du såg, är den stora staden, som har konungavälde över jordens konungar». (Upp kap. 17)

Skökan säger: »Jag sitter en drottning och är icke änka och skall icke se någon sorg» (Upp 18:7).

Här fick Johannes se lammormen i gestalten av en kvinna. Hon sitter på vilddjuret n:r 1 och är vilddjuret n:r 2.

Hon är klädd i purpur och scharlakan och skimrar av guld, ädla stenar och pärlor. Hon är alltså icke den fosterlandslösa främlings- och pilgrimskvinnan i öknen, dårskauskvinnan, världens utskum och avskrap. Men hon efterapar henne. Hon är kvinna även hon; och hon är i öknen även hon; och hon har kalken även hon. Men hon är öknens guldkvinna. Denna världens glänsande belätshärlighet är innerst hennes liv. Hon är mergudakvinnan, som har sin himmel på jorden, rider djurritten genom livet och lovar människorna att få rida in i Guds rike med både djuret och djurhärligheten, blott de leva någorlunda anständigt i det yttre och dricka flitigt av hennes förstabudslösa kalk.

Hon är prydd som en brud åt sin man. Och mannen är vilddjuret n:r 1. Också kallar hon sig drottning. Ty hon är gift med det sjuhövdade kungsdjuret, världsanden. Och de tu äro ett. Hon kysser katt-björnen och ligger i hans famn. Men i Guds namn. Därför är hon alltid oskyldig som ett lamm. Hon har aldrig gjort något ont. Och vilken sköka har det!!

Och hennes äktenskap är icke barnlöst. Hon är moder till skökorna och styggelserna på jorden.

Hennes grundsynd är synden mot grundbudet. Den är förstabudshoreriet, den vitmenade, tvåbehornade, lamm-liknande världskärleken. Denna synd är »boleri», höjden av all onaturlighet. Så vederstygglig är förstabudssynden inför Gud. Och så vederstygglig skall den vara för Guds heliga, som äro den firsidiga **all-, all-, all-, all-**kärlekens förstabudsbrud, solkvinnan, den tolvstjärnekrönte förstabudsdrottningen (Upp 12:1), motsatsen till kattbjörns-drottningen.

Och såsom äkta makar bo skökan och kattbjörnen tillsammans. Och de bo överallt, på hela jorden, där första-budssynden övas i Guds namn.

Men de ha sitt stamhåll i det världsbehärsande Rom. Det sade oss ängeln i dessa hemlighetsfulla ord: Vilddjurets sju huvuden äro icke blott sju konungar utan även sju berg, på vilka kvinnan sitter. Därmed visar han på Rom, som är byggt på 7 kullar eller berg, vilka heta Viminalis, Qvirinalis, o. s. v. Sålunda bor skökan i Rom.

Här ha vi alltså, enligt ängelns hemliga vinkar, tre saker att beakta: 7 huvud, 7 konungar och 7 berg. Och de äro blott olika namn på samma sak. Saken är vilddjuret eller den sjuhövdade världsanden.

Skökan sitter på de 7 kungsbergen i Rom, det är, på det sjuhövdade kungsdjuret i Rom, det är, på den sjuhövdade världsanden i Rom. Och det är: hon bäres och näres av världsanden i Rom; och hon tronar på den, det är, hon behärskar den i det yttre, hyfsar till honom och ordnar in honom i gudelig läror och former, sätt och maner. Med andra ord: hon förändrar vilddjuret från lejonbjörnleopard till lammorm, från ren världsande till förklädd världsande, från otamt (oinridet) vilddjur till

tamt (inridet) vilddjur.

Sålunda: såsom skökan icke är en lekamlig kvinna, och de berg, på vilka hon sitter, icke är lekamliga berg, så bor hon icke heller i det lekamliga Rom rätt och slätt. Utan såsom hon är en *ande*, nämligen den fallne människoanden i kristlig förklädnad; och såsom de berg, på vilka hon sitter, äro enligt ängeln den sjuhövdade djuranden, så bor hon innerst i ett *andligt* Rom. Hon bor i världsandebergens Rom. Och blott så långt dessa 7 andeberg räcka i Rom, det är, blott så långt den skenhelige världsanden räcker i Rom, så långt är Rom hennes bostad. Där kan alltså i Rom bo även en annan kvinna, hon som står på Sions sjukulliga berg, det är, hon som bäres, näres och behärskas av Guds och Lammets sjufaldige ande. Märk noga denna *andliga* uppfattning av skökan.

Och hennes andliga väsen och gestalt bliva än ytterligare betonade av ängeln. Han säger: »Kvinnan är den stora staden.» Naturligtvis icke den synliga staden med hus, gator, kyrkor, kloster, präster och ceremonier, såsom blott lekamliga företeelser. Utan hon är staden till dess andeväsen, det världsandliga Rom; hon är sköko-Rom. Och hon heter: »Det stora Babylon». Ty hennes ande är det gamla Babels hedningeande, som levat upp i Roms hedniska ande och sedan blivit *hennes* ande. Hon är denne sjuhövdade ande under sken av Guds och Lammets sjufaldige ande. Därav följer återigen, att Rom också kan vara Guds stad på Guds berg, ett heligt brud-Rom, nämligen så långt som Lammets brud bor där. Ty hon kan bo, där själva Satan bor och har sin tron, såsom i Pergamus (Upp 2:13).

Lägg märke till — säga vi än en gång — denna ängelns fingervisning om en *andlig* uppfattning av skökan. Den lär oss, att hon visserligen har sitt stamhåll i Rom; men den varnar oss för att ensidigt lokalisera henne eller tänka henne innesluten i ett visst rum eller bunden vid en viss yttre plats; så att blott jag icke är där eller där eller går dit eller dit, så är jag fri från skökan. Nej, så lätt är jag henne icke kvitt. Saken ligger djupare än så. Ty det är ju fråga om en skökosak, en otuktssak. Och all sådan är en smygande hemlighet, som undandrager sig allas ögon. Just därför står på hennes panna det ordet: »**Hemlighet**». Hon är det hemliga Babel, som hemligen övar den förstabudssynd, vilken Babel övade öppet. Hon är den under lammhorna eller under brudefterapande kvinnogestalt djupt fördolda och i lömsk ljuvlighet smygande världsanden i hjärtana. Skökan Rom är icke bunden vid ett synligt Rom. Hennes sju berg, som äro världsanden, ligga överallt, där människan sitter »bergfast», i sig själv och i världen, med två lammhorn i pannan, eller spelar Lammets brud, under det att hon till sitt härskande stenhjärteväsen är kattbjörnens och drakens brud.

För att kunna se skökan måste man vara i anden. Ty skökan är en förstabudsande, nämligen den fallne förstabudsanden, med skenet av Kristi namn, och kan ses endast i förstabudsanden. Blott så långt man är i den, så långt ser man henne.

Och det är bristen på denne firsidige all-ande, som vållar den oandliga, ensidigt materialistiska uppfattningen av henne. När det t.ex. i vår statskyrka blir tal om skökan, så pekar man vanligen på den katolska kyrkan och säger: »hon är skökan». Likaså i småkyrkorna. Där pekar man på stats kyrkan och säger: »hon är skökan». *Men saken är*

den, att just det finger, som så pekar, är skökofingret.

Huru långt en kyrka är skökan, det ser blott hjärterannsakaren. Men att en statskyrka, som omfattar ett helt lands vilddjursfolk, är till största delen en sköka, det ligger ju i öppen dag. Men även småkyrkorna äro till en stor del skökodöttrar. I dem är det gott om andliga begynnelse. Och däri ligger intet ont. Men många stanna även där vid blotta begynnelsen, under det att livets grundriktning går vid sidan av **all-**, **all-**, **all-**, **all-**kärleksbudet. Och så är man skökan.

Gränsen mellan solkvinnan och skökan är djup, fin och skarp, ty den är förstabudsgränsen, det heliga alltets gräns. Så långt en kyrka är förstabudsfast, står förstabudsstånd i Lammets seger-ande, så långt är hon solkvinnan. Men så långt som hon är förstabudslös, så långt är hon skökan, hon må nu vara romersk eller luthersk, storkyrka eller småkyrka. Gränsen mellan sköka och brud ligger i hjärtat och skär tvärs igenom alla kyrkor, både stora och små. Inga kyrkomurar eller bönhusväggar utestänga skökan, som är en ande. Hon utestänges blott genom de fyra heliga och saliga allten. Så enkel är saken; och så djup och allvarlig är den.

Och då vi i denna bok begagna ordet »sköka», så mena vi icke någon viss synlig kyrka, utan den förstabudslösa kyrkan i alla kyrkor, både stora och små. Och då vi namngiva en viss sköka, t.ex. den lutherska skökan, så mena vi den förstabudslösa kyrkan i den ifrågavarande kyrkan.

Och skökans välde, vilket är detsamma som lammormens välde under det *sjätte* (icke sjunde) världsriket, beskrives i vår text som ett världsvälde: »med henne hava jordens konungar bedrivit otukt, och av hennes otukts vin hava de, som på jorden bo, druckit sig druckna» (Upp 17:2).

Och detta hennes världsfördärv ställer profetian ofta inför oss i förfärande ord. T.ex.: *Det stora Babylon har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin* (Upp 14:8). *Av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit, och konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne* (18:3). *Den stora skökan fördärvade jorden med sin otukt* (19:2).

Hela Europa är fördärvat (skadat) av skökan. Och detta världsbhärskande Europa utbreder horn- och skökofördärvet till alla jordens folk. Skökan tronar på de stora vattnen, som äro »folk, skaror, folkslag och tungomål».

Så fruktansvärt starkt och allmänt är skökofördärvet genom modern och alla hennes döttrar. Och det i en så sataniskt mästerlig förklädnad, att endast de få, som äro skrivna i livsboken, märka det. Och huru djupt och starkt skökofördärvet är även bland de »troende», det får du ofta se på alla dessa skökosjälur, som försvara sin halvandelighet, sitt obrutna sinne och gamla stenhjärta, under förmenande att det icke *kan* bliva annorlunda, med en iver och övertygelse, som äro hemska, och med en ande, som borrar sin vitmenade djurklo djupt in i ditt hjärta. De arma, de äro druckna av det lömskt ljuvliga otuktsvinet, som är ett Guds vredesvin, ett domsvin till ett domsrus åt den, som skjutit undan förstabudsvinet till förstabudsnykterhet i himmelsk förstabudsfröjd.

Vi leva i den stora förförelsens världsskede, då den kristliga formen och frasen, ytan och skenet, den rotlösa välmeningen och den hejdlösa kapplöpningen blivit en världsmakt, som rycker alla med sig, vilka icke hava tronståndet i tronnåden. Steget-ut-frälsningen genom steget-ut-evangeliet, den enda frälsning, som Skriften godkänner, är långt sällsyntare än man tror.

Denna världens gud har blott en enda plan under det sjätte världsriket. Och den är att undanröja hindret för det sjunde världsriket. Och detta hinder är det eviga förstabudsevangeliet. Därför söker han att med lammormens och skökans förstabudslösa evangelium utrota evangelium från jorden.

Och där detta icke lyckas med list, där tillgriper han våldet. Därav skökans hat mot Herrens heliga, vilket ofta varit blodigt. »Hon är drucken av de heligas blod» (Upp 17:6). Och hennes hat undgår ingen förstabudsmänniska. Och särskilt är halvandlighetens ormgift en bitter bägare. Ty det kommer i Guds namn och i den tron, att man gör Gud en tjänst därmed.

Vilddjurets förklädnad i skökogestalt räcker blott under det sjätte världsriket. Ty skökan får sin slutdom vid dettas övergång i det sjunde. Då avkastar djuret henne helt och hållet i hela världen. Det uttryckes i vår text så: »Och de tio hornen, som du såg, och vilddjuret, de skola hata skökan och göra henne utblottad och naken och äta hennes kött och uppbränna henne i eld» (Upp 17:16). Och vi se redan nu, huru djuret i gestalten av den världsliga överheten avplockar henne grannlåt och världslig makt, djurtämjeri och kalk, och lägger henne i upplösningens eld. Och när hon fyllt måttet av sin världsvida och himmelshöga synd (18:5), så att där ligger full sanning i det ordet: **»hon fördärvade jorden med sin otukt»**, då kastas hon i den förskräckliga tionkonungaeld, med vilken det sjätte världsriket slutar och det sjunde börjar. Och just då den brasan flammar, då flammar i alla himmelens hjärtan en helig fröjdeeld, och alla tungor höja ett trefalt **»Halleluja!»** till Gud, som dömt den stora skökan och som utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand (19:2). Ty i himmelen brinner under hela det sjätte världsriket ett heligt hat till den hela världen fördärvande och alla heliga plågande skökan. Och då hon nu ligger i elden, bryter det ut i detta väldiga tack och lov till honom, som i »rätt och rättfärdig dom» gjort ett evigt slut på henne (Upp 19:1—7).

I, Herrens heliga, edra otaliga syskon däruppe hata skökan med ett heligt, outsläckt hat. Samma heliga förstabudseld skall brinna i edra hjärtan. Där den elden slocknar, där slocknar broderskapet med dem. Du skall hata skökan som Satan själv, ty hon är själve Satan förklädd till lamm, till brud.

FJÄRDE DELEN

Vilddjurets dom

Profetian framställer det onda i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Men vid dess sida ställer hon alltid det goda såsom oändligt djupare, vidare och högre. Hon målar det svartaste mörker; men hon låter ett ljus gå upp, för vilket allt mörker flyr. Hon avslöjar hemska

makter; men hon visar på en makt, i vars hand de bliva lätta som agnar.

Profetian är aldrig rädd, aldrig nervös. Hon darrar aldrig. Ty hon står på helig och salig höjd och bor i den värld, som icke kan bäva. Därav hennes djupa allvar och majestätiska lugn, hennes vida vyer och säkra blick.

Profetian fyller hjärtat med härlighetens hopp, bekläder hjässan med salighetens hjälm. Hon skärper klarheten i trons ögon, ökar farten i kärlekens vingar, är ljuset i det mörka rummet (2 Petr 1:19), kompassen på livets skepp.

Profetian ställer belätet inför Nebukadnessar; men hon låter honom ock se den lossnade stenen, som rättvisligen krossar all förstabudslös härlighet och makt och mal hela lögn- och skenvärlden till stoft. Men hon stannar icke med att slå ned; hon bygger upp hela världen till ett tusenårigt rike, där Gud är En och hans namn är Ett. Så stort gör hon det goda redan i tiden.

Hon visar Daniel de fyra förskräckliga vilddjuren. Men strax låter hon honom se den rättvisa domen över alla djurväsen på jorden. Men hon slutar icke där. Utan hon låter denna dom utföras *så*, att alla folk på jorden och alla riken under himmelen givas åt den Högstes heliga folk (Dan 7:14, 22, 27). Hon låter alltså *hela* mänskligheten, *i stort sett*, bliva frälst. Halleluja! Halleluja! Halleluja!

Denna sistnämnda dom framställes i dessa enkla och majestätiska ord (Dan 7:9–14):

Medan jag ännu såg härpå blevo troner framsatta, och den Gamle av dagar satte sig ned. Hans klädnad var snövit och håret på hans huvud såsom ren ull. Hans tron var av eldslågor, och hjulen därpå voro av flammande eld.

En flod av eld strömmade ut från honom; tusen gånger tusen voro hans tjänare, och tio tusen gånger tio tusen stodo där till hans tjänst. Så satte man sig ned till doms och böcker upplätos.

Medan jag nu såg härpå, skedde det, för de stora ords skull, som hornet talade, att medan jag ännu såg härpå, djuret dödades och dess kropp förstördes och kastades i elden för att uppbrännas.

Från de övriga djuren togs ock deras välde, ty deras livslängd var bestämd till tid och stund.

Och jag såg vidare i den nattliga synen, och se, med himmelens skyar kom En, som var lik en människoson; och han skred fram till den Gamle av dagar och fördes inför honom; och åt honom vart givet välde och ära och herradöme; och alla folk, stammar och tungomål tjänade honom. Hans herravälde är ett välde, som aldrig förgås, och hans rike ett rike, som aldrig göres om intet.

Daniel hade sett de fyra djuren. Och han fäste sig särskilt vid det lilla hornet, som blev större än alla de andra, och som hade människoögon och en mun, som talade stora ord. Det upphävde sitt tal mot den Högste och förödde den Högstes heliga (Dan 7:25), förde krig mot dem och vart dem *övermäktigt* (7:21), nämligen i striden om det godas världsherravälde; vilket de heliga aldrig mäkta genomföra under de 42 månaderna. Där stannar alltid segern på vilddjurets sida. De heliga

kunna icke förhindra, att det storordiga hornet drager hela världen med sig i fördärvet. »Hela världen är i den ondes våld.» Gud har givit honom det världsväldet (Upp 13:7), då världen *ville* tjäna honom. Och därför giver han icke de heliga makt att störta det, förrän världen i bitter erfarenhet blir glad att få slippa det.

Daniel fäste sig särskilt vid detta förunderliga och förskräckliga horn, i vilket allt vilddjursväsen på jorden samlade sig till sin högsta höjd, till en himmelstormande avgrundsmakt, som tycktes helt och hållet utrota både Gud och hans heliga från jorden (Dan 7:19–21).

Och medan han betraktade hornet, får han se dess dom. Väldet togs ifrån hornkonungen, och han fördärvades och förgjordes i grund (v. 26). »Den Gamle kom, och rätt blev skipad åt den Högstes heliga, och tiden var inne, då de fingo taga riket i besittning» (v. 22), nämligen världariket, världsväldet i sann mening, det rike, där de skola regera med Kristus i 1000 år här på jorden (Upp 20:4) och i »1000 evigheter» på den nya jorden (22:5). Så fingo de heliga ut sin rätt av den Gamle: det omstridda världsherraväldet. Det var blott i 42 månader de voro »besegrade» av vilddjuret (13:5, 7). Och vad äro 3 1/2 år mot 1000 år och otaliga evigheter! Skulle vi då icke tåligt lida vårt lilla ögonblicks moln, då ju strax en sol bryter fram, som aldrig skymmes och aldrig går ned!

Det var alltså icke den yttersta domen, som Daniel såg. Det var domen över det storordiga hornet, det antikristiska riket, som är det sjunde och sista världsskedet på jorden, vilket efterträdes av 1000-årsriket.

Vi stå alltså här icke inför den »yttersta dagen», utan inför den domedag, som profetian kallar »den allsvåldige Gudens stora dag», då alla jordens konungar och folk äro »församlade» till den stora striden mot Gud om världsherraväldet på jorden (Upp 16:14).

Och den dagen är icke en dag i vanlig mening, utan en tidrymd, som omfattar det sjunde världarikets hela tid, särskilt från den stund då det uppnått höjden av all ondska på jorden, och ända till dess att det är krossat till agnar och uppbränt i eld.

Under hela denna dag står den stora striden på **Harmageddon** (Upp 16:16). Med det ordet syftas på Megiddos berg, Jisreels högslätt, där Israel under Barak vann den underbara segern över sina fiender, vilken seger besjöngs av Debora (Dom. kap. 5). På ett motsvarande sätt skall det nya Israel, som är det lossnade stenriket, Sion-bergsriket eller Människosonen i sina lemmar (Dan 2:44; 7:13, 14), besegra hela det antikristiska världariket på det nytestamentliga **Harmageddon**. Detta bildlika Harmageddon ligger sålunda *överallt* på jorden, där sjunderiksstriden står mellan vilddjurshopen och lammfolket. Förpostfäktningarna till den striden hava begynt. Här och där kostar det redan nu livet att vara kristen i sanning. Om t.ex. en arbetare vill i strid mot tvångssocialismen rädda sin förstabudstro, så går han icke säker till livet. Och *här* föreligger i det tysta *långt mera* martyrlidande — och t. o. m. blodigt sådant — än vad flertalet anar. Redan nu dricker Harmageddon de heligas blod. Och här stundar en långfredag för hela Guds folk, då de lidanden skola fullbordas, som fattas i Kristi lidande (Kol 1:24).

Daniel såg en flod av eld utgå från den Gamle av dagar. Denna eld är hans heligt glödande ande, som han måste utandas över och i sin skapelse antingen till liv eller död, fröjd eller kval.

Eldsfloden är floden av livets vatten. Den floden stannar aldrig, så länge Gud är Gud. Och ingen undgår den. Där den icke får strömma till livs, där strömmar den till döds. Där den icke får välsigna, där måste den förbanna. Det är lagens förbannelse, som strömmar i världen på grund av hennes laglöshet. Och den förvandlar hela djurmänkligheten till en vulkan, vars utbrott vi ofta få beskåda i förskräckliga synder och i förskräckliga domar.

Och då världen har samlat syndamåttet fullt genom det himmelsstormande hatet mot Gud, hans bud och hans heliga, då har hon ock samlat eldsmåttet fullt. Och då inträder en rad av vulkanutbrott, som till sist dränka *hela* vilddjursvärlden i lagförbannelsens lavaflod.

Ty Daniel såg icke blott elftehornsdjuret uppbrännas i eld, utan han såg även, att »väldet togs ifrån de övriga djuren» (Dan 7:12). Och med dessa djur kan icke menas de sex föregående världsrikerna. Ty de hade längesedan förlorat sina välden; och deras ande gick under i och med det sjunde djuret. Utan med »de övriga djuren» menas de riken, som stå utanför de 7 profetiska världsrikerna. Sådana hava alltid funnits. Ty intet enda av de världsriken, som profetian omtalar, har i *full* mening härskat över *hela* jorden. Så t.ex. stå Kina, Japan och Indien utanför profetians världsriken. Men nu såg Daniel slutdomen både över det sjunde världsriket och över alla andra djurriken på jorden.

Men denna slutdom över vilddjursvärlden är ingen evig förkastelsedom. Det sades om det sjunde vilddjuret, att det uppstiger ur avgrunden och går bort till undergång. Men vilddjuret är *världsanden*. Det är den, som går under i domselden. Och i den elden drunkna ock människor för evigt, nämligen så många som bita sig fast i det hat mot Gud, vilket är evig synd eller synden mot den Helige Ande. Där blir manspillan på Harmageddon. Men mänskligheten *i stort* varder luttrad i elden och frälst genom den Harmageddoniska församlingens, sjunderiksförsamlingens, tåliga, lammlika martyrlidande och apostoliskt andekraftiga världsmission, den *hel*-evangeliska sjunderiksmissionen. Härom mer i vår bok "Guds vredes skålar".

Och krossade i sitt vilddjurssinne på den allsmäktige Gudens stora dag träda nu alla jordens folk fram ur sin lättsinniga, långa och tunga irrfärd i vilddjursöknen och böja knän för den Allsmäktige, Helige och Evige. Och så går det dyrbara ordet i fullbordan: **»alla folk skola komma och tillbedja inför dig»** (Upp 15: 4).

Så vart vilddjursmänskligheten i eldsfloden förvandlad till keruben. Och ett trefalt helig uppstiger från alla jordens rum till himmelens Gud. Tusenårig dag går upp efter vilddjursnatten. Kristallfältet sänker sig ned till ett världsfäste. Kristallhavet varder världshav. Safirtronen är vorden världstron efter den störtade draktronen. Alla ansikten äro vordna de fyra ansiktena. Evangelii sju världslampor äro tända i kristalltemplet. Vingarnas dån fyller världen »som den Allsmäktiges röst». *»Rulla, rulla!»* ropas det till hjulen. Och hela jorden går kärlekens rundgång i många tusen år.

O, att mänskligheten, den dyra och kära, vore där! Men vad måste hon icke undergå innan dess! Alla sju vredens skålar måste hon tömma till botten, innan hon släpper djuret. Och dessa »sju yttersta plågor» äro fasansfulla. De äro just floden av eld från den Gamle. Härom mer i vår bok »Guds vredes skålar».*

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om korrekturfel i texten. Se vår
hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2016-05-04

* För erhållande av en grundlig och mångsidig uppfattning av vilddjuret och dess förklådnader, hänvisa vi till professor Myrbergs »Förklaring över Uppenbarelseboken».